

Arrest

nr. 285 776 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2019 dient de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 mei 2020 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Bij arrest met nummer 245 408 van 3 december 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 23 november 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

Bij arrest met nummer 271 300 van 14 april 2022 beslist de Raad om de verzoeker niet als vluchteling te erkennen en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 18 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 2 september 2022 maakt de verzoeker het voorwerp uit van een administratief rapport illegaal verblijf.

Op 2 september 2022 wordt de verzoeker gehoord.

Op 2 september 2022 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

Op 2 september 2022 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod van twee jaar opgelegd (bijlage 13*sexies*). Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing die op 3 september 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 2 september 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B. (...)

voornaam : K. (...)

geboortedatum : (...).1990

geboorteplaats : -

nationaliteit : Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 2 september 2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds 2019. Hij is in België omdat hij er wenst te leven met zijn zoon en vriendin. Hij heeft reeds asiel aangevraagd in Italië in 2015. Hij keerde niet terug naar Italië omdat hij zijn document niet heeft en omdat hij in België wenst te leven. Zijn vingerafdrukken werden reeds genomen in Italië, Frankrijk en Nederland. Hij heeft geen ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft sinds 3 maanden een vriendin. Hij heeft ook een

kind met een Belgische vrouw waarmee hij niet meer samen is. Zijn kind en diens moeder leven in de buurt van het station Brussel Zuid. Hij ziet hen soms buitenshuis. In Nigeria woont zijn broer.

Betrokkene geeft nauwelijks verduidelijking met betrekking tot de familie die hij in België verklaart te hebben. De informatie die hij verschaft laat niet toe hier verder nazicht naar te doen. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging Ingediend bij de bevoegde overheid. Uit niets blijkt dat betrokkene vader is van een kind dat in België verblijft Evenmin maakt betrokkene de relatie die hij sinds 3 maanden zou hebben aannemelijk.

Betrokkene verklaart dat hij asiel zou hebben aangevraagd in Italië in 2015. Het administratief dossier toont dit niet aan en hij kan zelf ook geen enkel stuk voorleggen waaruit dit blijkt.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"A. M.b.t. de uitdrukkelijke motivering van de beslissing:

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt dat de administratieve handelingen van de in artikel 1 bedoelde administratieve autoriteiten het voorwerp van een formele motivatie moeten zijn.

In overeenstemming met artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, bestaat de vereiste motivatie uit de indicatie in de handeling van de overwegingen van wet en feit.

De motivering moet toereikend, nauwkeurig en relevant zijn, dat wil zeggen, reageren op de feiten en kan in geen geval een loutere verklaring van subjectieve beoordeling zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel om de rechtsonderhorige in staat te stellen kennis te nemen van de motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De formele motivering van administratieve handelingen vormt een wezenlijke formaliteit, die bestaat uit de vermelding in het beschikkend gedeelte van de administratieve handeling van de rechtsgronden en de feitelijke gronden die aan deze handeling ten grondslag liggen.

De wet van 29 juli 1991 heeft immers tot doel om een verplichting in te voeren voor de overheid om hun overwegingen uitdrukkelijk te vermelden zodat de rechter een solide basis krijgt om zijn wettigheidscontrole op uit te voeren; deze verplichting tot uitdrukkelijke motivering vormt dan ook een essentiële waarborg voor de goede werking van de wettigheidscontrole van administratieve handelingen (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, blz. 737).

Deze formele motivering van de administratieve handeling moet toereikend zijn zoals bepaald in art. 3 van de wet van 29 juli 1991. De naleving van deze vereiste moet worden beoordeeld in het licht van de hoofddoelstelling van de wet, namelijk de ontvanger van een administratieve handeling in staat te stellen de feitelijke en juridische redenen te begrijpen op grond waarvan de administratie de betrokken handeling heeft vastgesteld, en hem bijgevolg in staat te stellen de wettigheid en de relevantie van deze beslissing beter te beoordelen en bijgevolg ook de mogelijkheid te hebben om deze voor de rechter aan te vechten.

Overwegende dat het evenredigheidsbeginsel een toepassing is van het redelijkheidsbeginsel en een redelijke verhouding vereist tussen de feitelijke gronden waarop een administratieve handeling berust en het doel dat ermee wordt nagestreefd; de zorgvuldigheidsplicht verplicht de administratie ertoe “alvorens een besluit te nemen, alle nuttige gegevens over de zaak te verzamelen en deze zorgvuldig te onderzoeken, zodat zij met volledige kennis van zaken een besluit kan nemen” (EG, 23 februari 1996 23 februari 1996, nr. 58.328).

Deze zorgvuldigheidsplicht vereist bovendien dat de overheid overgaat tot “een volledig en bijzonder onderzoek van de gegevens van het geval, alvorens een beslissing te nemen”. (EG, 31 mei 1979, nr. 19.671). De materiële zorgvuldigheidsplicht vereist dat bij de voorbereiding en het nemen van een besluit door de autoriteiten alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen. Voorzichtigheid bij het achterhalen van feiten en de eis van een zorgvuldig onderzoek vormen een wezenlijk bestanddeel van het recht” (CE nr. 130.662 van 27 april 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99);

Aangezien de motivering van het bestreden besluit als volgt kan worden samengevat. Mijn verzoekende partij werd opgepakt door de politie n.a.v. een ruzie en overval waarvan hij zelf slachtoffer was. Het wordt mijn verzoekende partij verweten illegaal in het land te hebben verbleven en zijn gezinsleven niet aannemelijk te hebben gemaakt.

Gelet op deze overwegingen werd een inreisverbod van 2 jaar opgelegd aan mijn verzoekende partij. Dit inreisverbod werd uitgevaardigd omwille van volgende redenen:

- voor het vrijwillig vertrek werd aan verzoeker geen termijn toegestaan.

Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum 03/06/22 werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 13septies met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds 2019. Hij is in België omdat hij er wenst te leven met zijn zoon en vriendin. Hij heeft reeds asiel aangevraagd in Italië in 2015. Hij keerde niet terug naar Italië omdat hij zijn document niet heeft en omdat hij in België wenst te leven. Zijn vingerafdrukken werden reeds genomen in Italië, Frankrijk en Nederland. Hij heeft geen ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft sinds 3 maanden een vriendin. Hij heeft ook een

kind met een Belgische vrouw waarmee hij niet meer samen is. Zijn kind en diens moeder leven in de buurt van het station Brussel Zuid. Hij ziet hen soms buitenshuis. In Nigeria woont zijn broer.

Betrokkene geeft nauwelijks verduidelijking met betrekking tot de familie die hij in België verklaart te hebben. De informatie die hij verschaft laat niet toe hier verder nazicht naar te doen. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging Ingediend bij de bevoegde overheid. Uit niets blijkt dat betrokkene vader is van een kind dat in België verblijft Evenmin maakt betrokkene de relatie die hij sinds 3 maanden zou hebben aannemelijk.

Betrokkene verklaart dat hij asiel zou hebben aangevraagd in Italië in 2015. Het administratief dossier toont dit niet aan en hij kan zelf ook geen enkel stuk voorleggen waaruit dit blijkt.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Deze beslissing houdt echter geen rekening met het feit dat mijn verzoekende partij wel degelijk recht heeft op bescherming van zijn gezinsleven.

De overheid meent dat mijn verzoekende partij naliet om voldoende aannemelijk te maken dat hij hier een kind en een relatie heeft. Evenwel dient één en ander in de juiste context bekeken te worden. Mijn verzoekende partij werd door de politie opgepakt n.a.v. vermeende feiten van slagen en verwondingen t.a.v. zijn vriendin (zulks bleek evenwel een misverstand te zijn: er was wel een ruzie geweest maar nadien werden mijn verzoekende partij en zijn vriendin gewelddadig overvallen Gelet op de voorafgaandelijke ruzie, dacht men verkeerdelijk dat mijn verzoekende partij de agressor was (stuk 4).)

Toen mijn verzoekende partij verhoord werd, kon hij niet de gegevens van zijn kind geven. Ook dit dient in de juiste context bekeken te worden. Ten tijde van de geboorte van zijn zoon, was mijn verzoekende partij slachtoffer van een ernstige mesaanval in het gezicht en verbleef lange tijd in het ziekenhuis. Hij was dan ook niet aanwezig bij de geboorte. Bovendien liep de relatie met de moeder van zijn kind spaak. Daarom kon hij weinig informatie geven.

Hij had echter wel informatie m.b.t. zijn zoon en zijn asiel. Deze documenten lagen echter nog in zijn locker in het open centrum van Zaventem waartoe hij geen toegang meer had.

Thans kan mijn verzoekende partij wel zijn familieleven hier aantonen. Mijn verzoekende partij heeft een zoon, E. E. (...) (xxx) met mevr. J. E. (...) (xxx). Zij wonen thans (...) (stuk 6-7). Thans heeft mijn verzoekende partij evenwel een relatie met mevr. E. S. M. (...) (xxx) (stuk 5). Zij is woonachtig te (...) en wenst haar leven met mijn verzoekende partij verder op te bouwen.

Dat mijn verzoekende partij deze gegevens niet spontaan mondeling bij het verhoor kon geven en dat zijn administratie niet in orde is, is te wijten aan de stress t.g.v. zijn vlucht, verschillende geweldpleging met in het bijzonder de overval, zijn kwetsbare gezondheidssituatie en het feit dat zijn documenten nog in het open centrum te Zaventem lagen.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het verleden reeds benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94).

Mijn verzoekende partij toont thans op deugdelijke wijze aan dat hij een gezin heeft in België. Er wordt bijgevolg het bewijs geleverd van een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor een eventuele scheiding van de familieleden door toedoen van het inreisverbod een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het inreisverbod gedurende 2 jaar zou er immers toe leiden dat mijn verzoekende partij gedurende deze tijd gescheiden zou zijn van zijn vriendin en zoon en dat hij ook geen zorg kan dragen voor hen. Dit inreisverbod zou er dan ook toe leiden dat zijn jonge zoon op geen enkele manier een band zou kunnen opbouwen met zijn vader.

De bestreden beslissingen steunt dan ook niet op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan in kennelijke wanverhouding tot de besluiten.

Mijn verzoekende partij maakt aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende heeft onderzocht. Mocht mijn verzoekende partij zijn documenten uit het centrum te Zaventem hebben kunnen laten zien, had de Dienst Vreemdelingenzaken één en ander beter kunnen onderzoeken.

Elk bestuursorgaan moet de beginselen van zorgvuldigheid en redelijkheid in acht nemen alvorens een beslissing te nemen; hiertoe dienen zij een concreet, volledig, aandachtig, billijk en ernstig onderzoek van de omstandigheden van de zaak te verrichten.

Om een grondig onderzoek van de feiten te kunnen verrichten, moeten zijn voor het nemen van een beslissing alle noodzakelijke inlichtingen verzamelen en met alle elementen van het dossier rekening houden, zodat zij haar beslissing met volledige kennis van zaken kan nemen na een redelijke beoordeling van alle elementen die inzake dienstig kunnen zijn (J. JAUMOTTE, " Les principes généraux du droit administratif à travers la jurisprudence administrative " in Le Conseil d'Etat de Belgique, cinquante ans après sa création (1946-1996), ULB, Brussel, Bruylant, 1999, p. 687). 687). Dat verzoeker het risico loopt van het grondgebied van de Schengenzone te worden verwijderd, terwijl dit besluit onevenredig is ten opzichte van artikel 8 EVRM.

Nogmaals dient eraan herinnerd te worden dat er in art. 8, lid 2 EVRM voorwaarden opgesomd worden waaraan een inmenging op de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven moet voldoen: een dergelijke inmenging is enkel toegestaan indien zij in overeenstemming is met de wet, indien zij een of meer van de genoemde legitieme doeleinden nastreeft: bescherming van de nationale veiligheid of de openbare veiligheid, de ordeverdediging, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid en/of de goede zeden, het voorkomen van strafbare feiten), en dat

het “noodzakelijk is in een democratische samenleving”, d.w.z. “gerechtvaardigd door een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig met het nagestreefde legitieme doel”.

Art. 8 EVRM belet niet dat Staten voorwaarden stellen aan het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied en, bijgevolg, een maatregel van uitzetting nemen ten aanzien van hen die niet aan deze voorwaarden voldoen. Een dergelijke inmenging is echter slechts geoorloofd voor zover het gaat om een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is, met name ter handhaving van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging berust op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel. In dit opzicht moet de autoriteit aantonen dat zij een juist evenwicht heeft nagestreefd tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van de aanvrager op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Ten slotte moet eraan herinnerd worden dat de verplichting tot formele motivering van haar beslissing, die op grond van de verschillende wettelijke bepalingen op het bestuursorgaan rust, de ontvanger van beslissing in staat moet stellen de gronden te kennen waarop het besluit is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan evenwel verplicht is de redenen voor zijn motivering uiteen te zetten.

In casu is de motivering van het bestreden besluit ontoereikend, omdat daarin geen melding wordt gemaakt van de hierboven uiteengezette fundamentele elementen van mijn verzoekende partij zoals het bestaan van zijn privé- en gezinsleven in België.

Het fundamentele en natuurlijke recht zoals bepaald in art. 8 EVRM weegt in casu zwaarder dan een bedreiging van de openbare orde. Bijgevolg bevat de bestreden handeling geen motivering betreffende de redelijke verhouding tussen een doelstelling die de vaststelling van de bestreden handeling had kunnen rechtvaardigen en het doel van de bestreden handeling met betrekking tot het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van verzoeker.

De overheid heeft in feite een foute analyse gemaakt van de evenredigheid van de genomen maatregel ten opzichte van het nagestreefde doel. Dat artikel 8 EVRM derhalve niet alleen een verplichting tot niet-inmenging oplegt aan de Staat, maar haar ook positieve verplichtingen oplegt.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds in het arrest Rees van 17 oktober 1986 (serie A, nr. 106, blz. 15, §. 37), geoordeeld heeft dat ter bepaling van de omvang van de positieve verplichtingen van de Staat een billijk evenwicht moet worden gevonden tussen het algemeen belang en de belangen van het individu, en dat de criteria van artikel 8, lid 2, op dit punt een zeer nuttige leidraad vormen.

Het is dan ook van belang dat de overheid aantoont dat zij een billijk evenwicht heeft nagestreefd tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

Dit vereiste van evenredigheid impliceert het zoeken naar een juist evenwicht tussen de eerbiediging van de in het geding zijnde individuele rechten en de bescherming van de bijzondere belangen die aan de inmenging ten grondslag liggen, oplegt.

Het evenredigheidsregel veronderstelt in het bijzonder de exclusiviteit van de middelen: niet alleen moet de vrijheidsbeperking het ENIGE middel blijken te zijn waarmee het toegestane doel kan worden bereikt, maar ook moet de autoriteit, tussen de verschillende maatregelen waarover zij eventueel beschikt, de minst beperkende maatregel kiezen.

Door te specificeren dat elke inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een noodzakelijkheidstoets op, die inhoudt dat de inmenging moet zijn gebaseerd op een dringende sociale behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging moet berusten op een dringende maatschappelijke behoefte en evenredig moet zijn aan het nagestreefde legitieme doel.

De overheid moet in de formele motivering van het verwijderingsbesluit aantonen dat zij een juist evenwicht heeft willen vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inmenging in het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privé- en gezinsleven.

Gelet op bovenstaande is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel.

De beslissing van verwerende partij steunt dan ook op een incorrecte feitenvinding, een miskennen van de specifieke voorliggende gegevens en een partiële en selectieve lezing van de verschaft informatie."

3.2.1. In de uiteenzetting van het middel betoogt de verzoeker dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dient te worden vernietigd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker het voorwerp van het beroep als volgt heeft omschreven:

"Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing van tenuitvoerlegging over te maken op grond van artikel 63 juncto 39/2 § 2 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

tegen het 'inreisverbod – bijlage 13sexies', aan hem ter kennis gebracht op 03/09/22 (stuk 2)."

In het *petitum* van het verzoekschrift vraagt de verzoeker het volgende:

"Het huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen."

Aldus is het duidelijk dat het thans voorliggende beroep enkel is gericht tegen het inreisverbod van 2 september 2022 en niet tegen de beslissing van 2 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Er blijkt verder niet dat de verzoeker een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 september 2022.

De verzoeker betoogt dat het bestreden inreisverbod een *accessorium* is van de bijlage 13septies en deze beslissing eveneens vernietigd moet worden wanneer de bijlage 13septies wordt vernietigd. Nu er geen beroep werd ingediend tegen de voornoemde bijlage 13septies, is de door de verzoeker naar voor gebrachte hypothese niet van toepassing.

Aangezien het thans voorliggende beroep enkel het inreisverbod van 2 september 2022 tot voorwerp heeft, kan de verzoeker niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling moet de minister (c.q. staatssecretaris) of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering ten aanzien van de onderdaan van een derde land rekening houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon. Artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet definieert een beslissing tot verwijdering als volgt: *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt"*. Er blijkt niet dat deze bepaling tevens van toepassing is op de beslissing waarbij een inreisverbod wordt opgelegd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
(...)"*

Ook deze bepaling heeft geen betrekking op inreisverboden, zodat zij evenmin dienstig kan worden aangevoerd in het kader van de thans voorliggende betwisting.

De verzoeker maakt in de aanhef van zijn enig middel gewag van een schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn,

zonder deze echter met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 6 en 13 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet en artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds 2019. Hij is in België omdat hij er wenst te leven met zijn zoon en vriendin. Hij heeft reeds asiel aangevraagd in Italië in 2015. Hij keerde niet terug naar Italië omdat hij zijn document niet heeft en omdat hij in België wenst te leven. Zijn vingerafdrukken werden reeds genomen in Italië, Frankrijk en Nederland. Hij heeft geen ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft sinds 3 maanden een vriendin. Hij heeft ook een kind met een Belgische vrouw waarmee hij niet meer samen is. Zijn kind en diens moeder leven in de buurt van het station Brussel Zuid. Hij ziet hen soms buitenshuis. In Nigeria woont zijn broer.

Betrokkene geeft nauwelijks verduidelijking met betrekking tot de familie die hij in België verklaart te hebben. De informatie die hij verschaft laat niet toe hier verder nazicht naar te doen. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Uit niets blijkt dat betrokkene vader is van een kind dat in België verblijft. Evenmin maakt betrokkene de relatie die hij sinds 3 maanden zou hebben aannemelijk.

Betrokkene verklaart dat hij asiel zou hebben aangevraagd in Italië in 2015. Het administratief dossier toont dit niet aan en hij kan zelf ook geen enkel stuk voorleggen waaruit dit blijkt.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Gelet op het geheel van deze concrete en op het specifieke geval van de verzoeker toegespitste motieven, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker wel degelijk genoegzaam en op pertinente en draagkrachtige wijze op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom er, gelet op de relevante omstandigheden van verzoekers individuele geval, werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar. De opgegeven motieven volstaan om de verzoeker het nodige inzicht te verschaffen van de juridische en feitelijke redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Uit de verdere uiteenzetting van het enig middel blijkt bovendien dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Er is dan ook voldaan aan de verplichting om de beslissing op afdoende wijze te motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In eerste instantie verwijst de verzoeker naar zijn zoon E.E.

Een kind geboren uit een samenwonend koppel maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Samenwoning is geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). Andere factoren kunnen immers worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan. (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, *Keegan/Ierland*, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, *L/Nederland*, § 36).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart dat hij in België is sinds 2019. Hij is in België omdat hij er wenst te leven met zijn zoon en vriendin. Hij heeft reeds asiel aangevraagd in Italië in 2015. Hij keerde niet terug naar Italië

omdat hij zijn document niet heeft en omdat hij in België wenst te leven. Zijn vingerafdrukken werden reeds genomen in Italië, Frankrijk en Nederland. Hij heeft geen ziekte die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft sinds 3 maanden een vriendin. Hij heeft ook een kind met een Belgische vrouw waarmee hij niet meer samen is. Zijn kind en diens moeder leven in de buurt van het station Brussel Zuid. Hij ziet hen soms buitenshuis. In Nigeria woont zijn broer.

Betrokkene geeft nauwelijks verduidelijking met betrekking tot de familie die hij in België verklaart te hebben. De informatie die hij verschaft laat niet toe hier verder nazicht naar te doen. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging ingediend bij de bevoegde overheid. Uit niets blijkt dat betrokkene vader is van een kind dat in België verblijft. Evenmin maakt betrokkene de relatie die hij sinds 3 maanden zou hebben aannemelijk.

(...)

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn recht op een gezinsleven. De verzoeker verduidelijkt dat hij werd opgepakt door de politie omwille van vermeende slagen en verwondingen, hetgeen evenwel op een misverstand berust. De verzoeker licht toe dat hij na een ernstige mesaanval in het gezicht enige tijd in het ziekenhuis heeft verbleven, waardoor hij niet bij de geboorte van zijn kind aanwezig kon zijn. De verzoeker geeft mee dat de relatie met de moeder van zijn kind spaak liep en hij om deze redenen weinig informatie kon geven. De verzoeker voert aan dat hij wel informatie over zijn zoon en zijn asielprocedures heeft, maar deze bevond zich in zijn locker in het open centrum te Zaventem waar hij op dat moment geen toegang toe had.

De verzoeker deelt mee dat hij hier een zoon heeft, E.E., deze woont bij zijn moeder J.E. te Verviers. Hij meent dit te kunnen staven aan de hand van uittreksels uit het rijksregister (zie inventaris verzoekschrift, stukken 6 en 7). E.E. werd geboren op 25 oktober 2021. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was het kind E.E. dus reeds tien maanden oud.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Uit niets blijkt dat betrokkene vader is van een kind dat in België verblijft"*. Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken die de verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat hij de juridische vader is van het kind E.E. Evenmin blijkt dat de verzoeker reeds een stap heeft ondernomen om het kind E.E. te erkennen. De verzoeker toont ook niet aan dat hij de biologische vader van het kind E.E. is. Bovendien blijkt dat de moeder van het kind, mevrouw E.J., in België een verblijfsrecht had verkregen op grond van de gezinshereniging met haar Belgische partner B.T., waarmee zij tot 14 juli 2022 (dit is meer dan acht maanden na de geboorte van haar kind E.E.) heeft samengewoond. De verzoeker toont zelfs niet aan dat E.E. een jongen, en geen meisje is, terwijl de voornaam eerder wijst op een kind van het vrouwelijk geslacht.

De verzoeker maakt verder melding van stukken die zich in het open centrum te Zaventem bevinden en die hij op het moment van zijn arrestatie niet kon voorleggen, doch hij laat na te verduidelijken over welke documenten het precies gaat en wat er in deze documenten staat dat hij graag had bijgebracht.

Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld: *"Betrokkene verklaart (...). (...) Zijn kind en diens moeder leven in de buurt van het station Brussel Zuid. Hij ziet hen soms buitenshuis."* De verzoeker betwist deze verklaringen niet, noch brengt hij in het kader van zijn verzoekschrift verdere toelichtingen over zijn contacten met het kind E.E. naar voor. Er ligt voorts geen enkel gegeven voor waaruit zou kunnen blijken dat de verzoeker bijdraagt voor de kosten van de opvoeding van het kind E.E., noch dat hij het kind E.E. regelmatig ziet en een rol opneemt in de opvoeding van het kind.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden, toont de verzoeker geen gezinsleven met het kind E.E. aan dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast wijst de verzoeker ook op zijn relatie met een feitelijke partner, mevrouw E.S.M. In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart (...). (...) Hij heeft sinds 3 maanden een vriendin.

Betrokkene geeft nauwelijks verduidelijking met betrekking tot de familie die hij in België verklaart te hebben. De informatie die hij verschaft laat niet toe hier verder nazicht naar te doen. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging Ingediend bij de bevoegde overheid. (...) Evenmin maakt betrokkene de relatie die hij sinds 3 maanden zou hebben aannemelijk."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 2 september 2022 werd gehoord. Er werd hem een vragenlijst voorgelegd, waarbij de vragen in het Nederlands, het Frans en het Engels werden gesteld. Vraag 7 luidt als volgt: "Heeft u een partner met wie u een duurzame relatie heeft en/of kinderen in België? Zo ja, wie?" In de bijhorende informatiefiche wordt de betrokkene erop gewezen dat het in zijn eigen belang is om de vragen zo correct en zo volledig mogelijk te beantwoorden. De verzoeker beantwoordt deze vraag als volgt: "I have a girlfriend for 3 months" (vrije vertaling: Ik heb sinds drie maanden een vriendin). De verzoeker verschaft hierbij geen verdere informatie, terwijl hem werd gevraagd of hij een partner heeft, en zo ja, wie. De verzoeker licht toe dat hij de nodige gegevens niet mondeling kon verstrekken omwille van stress ten gevolge van zijn vlucht, verschillende geweldplegingen, zijn kwetsbare gezondheidssituatie en het feit dat zijn documenten nog in Zaventem lagen.

De Raad stelt echter vast dat de verzoeker ook in het kader van het voorliggende beroep niet concreet aannemelijk maakt dat hij een relatie heeft met E.M., van wie hij een uittreksel uit het rijksregister voorlegt waarin de verzoeker zelf echter nergens wordt vermeld (inventaris verzoekschrift, stuk 5). Nog minder toont hij aan dat het om een voldoende hechte en effectief beleefde partnerrelatie gaat. Het voorgelegde e-mailbericht van mevrouw E.M. (inventaris verzoekschrift, stuk 4), waarin zij stelt dat zij de vriendin ("*compagne*") is van de verzoeker en waarin zij stelt dat de verzoeker haar veel helpt, volstaat niet. Er dient immers niet alleen te worden opgemerkt dat het om loutere eenzijdige verklaringen gaat, die niet worden gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs, maar bovendien zijn de verklaringen van E.M. zeer vaag en maakt zij geen melding van enige samenwoning, noch van hoe lang zij de verzoeker reeds kent, hoe en wanneer de relatie is begonnen, hoe vaak zij elkaar zien en hoe hecht de banden tussen hen precies zijn. Mevrouw E.M. blijkt in Ninove te wonen, terwijl de verzoeker blijkens de bijgevoegde medische documenten te Doornik dan wel te Florennes woont.

Het EHRM oordeelt dat het begrip "*gezin*" niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Zowel de stabiele *de facto* partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip "*gezinsleven*" (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). De banden tussen de partners dienen echter wel voldoende hecht en effectief beleefd te zijn en dit moet door de betrokken vreemdeling concreet worden aangetoond.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als "*gezinsleven*" in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

In casu stelt de Raad vast dat de bijgebrachte gegevens niet aantonen dat de verzoeker daadwerkelijk een duurzame relatie heeft, laat staan dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met E.M. De loutere bewering van de verzoeker dat hij sedert drie maanden een vriendin heeft, volstaat uiteraard niet om een gezinsleven aan te tonen dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker toont bovendien niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verweerder om, gelet op de bijzonder vage verklaring dat hij sedert drie maanden een vriendin heeft zonder daarbij echter de naam van de beweerde vriendin te vermelden, te oordelen dat hij deze relatie die hij sinds drie maanden zou hebben niet aannemelijk maakt. Dat de arrestatie en het gehoor van de verzoeker met enige stress bij hem gepaard ging, doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoeker in het kader van het voorliggende beroep evenmin enig concreet bewijs naar voor brengt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk een duurzame (partner)relatie heeft opgebouwd met E.M.

De verzoeker licht wel toe dat bepaalde documenten die hij graag had bijgebracht nog in Zaventem lagen, maar hij laat na te concretiseren over welke documenten het dan precies gaat.

Aangezien blijkt en niet betwist wordt dat de verzoeker voorheen nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden, gaat het in deze zaak bovendien om een zogenaamde situatie van eerste toelating. In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het EHRM toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezins- of privéleven hebben opgebouwd. Een belangrijke overweging bestaat er immers in of het gezins- en privéleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus of de verblijfsstatus van één van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

De verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat zijn vermeend gezinsleven met zijn beweerde partner enkel in België mogelijk is. Hij toont niet aan dat zijn beweerde partner hem niet achterna zou kunnen reizen. Op het ogenblik dat de verzoeker zijn vermeende relatie met zijn partner aanknoopte, wist hij bovendien dat zijn verblijf in België onregelmatig was. De verzoeker toont geen uitzonderlijke omstandigheden aan die in dit kader alsnog zouden kunnen leiden tot het aannemen van een schending van artikel 8 van het EVRM.

De toont verder ook niet aan dat hij zijn privéleven enkel in België kan verderzetten en hij laat tevens na om concreet te verduidelijken in welke mate het bestreden inreisverbod een onevenredige belemmering van zijn privéleven zou inhouden.

Er kan dan ook niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Een manifeste appreciatiefout wordt niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het niet aangetoond is dat de verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing kwam. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op hetgeen voorafgaat niet het geval is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE